

Opinió

MIFAS I LES ZONES BLAVES

S obta una mica que l'Ajuntament de Girona no prorrogui el contracte de gestió de les zones blaves i verdes a l'empresa Setex Aparki, a qui li va adjudicar fa només dos anys per la seva gran oferta econòmica. Sigui com sigui, ara s'obre una oportunitat per-

Laura Fanals

PERIODISTA ▶ girona.diaridegirona@epi.es

què Mifas, entitat que les va gestionar sense problemes durant trenta anys, pugui tornar-s'hi a implicar. És evident que no se'ls pot fer un concurs «a mida», però sí que es poden estudiar altres opcions. Per exemple, l'entitat ha demanat que s'apliqui el protocol de contractació responsable, aprovat per l'Ajuntament a finals de 2014 i que preveu la inclusió de clàusules socials en contractes públics i la reserva de certs contractes a centres

especials de treball, empreses d'inserció i entitats sense afany de lucre. En cas que s'acabi municipalitzant el servei, també estenen la mà a l'Ajuntament per poder col·laborar en la gestió. Mifas és una entitat molt arrelada a la ciutat i que ha gestionat bé les zones blaves tant a Girona com a altres municipis. El seu únic «pecat» va ser no fer la millor oferta econòmica. Ara, però, crec que es podria arribar a una solució conjunta.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

L'Empòrium:
Un gran reconeixement a la feina ben feta

JOAN PAU ANDREU I L'EQUIP DE TURISME I PROMOCIÓ ECONÒMICA DE L'AJUNTAMENT DE CASTELLÓ D'EMPÚRIES

■ Moltes felicitats! Restaurant Empòrium, de Castelló d'Empúries, felicitats Salvador i família i a tot el vostre equip, felicitats per haver obtingut aquesta estrella Michelin. Deixeu-nos compartir l'alegria i satisfacció del mèrit recompensat a la feina ben feta. Turísticament parlant heu fet més feina amb un moment que molta de la que ens agradaria poder haver fet com vosaltres, per a la promoció del municipi, i és que aquesta estrella correspon una de les estrelles de la gran oferta de productes que ofereix el nostre territori i del que no ens cansarem mai de dir que és: «la bona cuina».

Quan a la vila comtal, i per extensió a la comarca, parlem dels grans elements dels quals ens sentim més orgullosos, a més dels emblemes patrimonials, des del megalític al surrealisme, en un espai paisatgístic únic i misteriós, la vostra cuina també en forma una part essencial. De fet cada vegada són més els que ja no posen, tan sols, un moment com a motivació principal a l'hora d'escollir un destí turístic, sinó que hi afegeixen el bon menjar i beure com a motivació principal.

Heu rebut el millor regal per festejar el vostre 50è aniversari, la recompensa a la valentia dels grans emprenedors anant de la més tradicional de les cuines a la més treballada elaboració sense mai perdre les arrels, utilitzant els productes més naturals de l'entorn, creant la més mediterrània de les

cuines «del vent».

Avui, des de l'altre cantó del riu de la vida, de ben segur que també s'ho senten seu els que hi varen participar directament com el gran Carles Fages de Climent, del qual com un padrí amb la seva benedicció, us havia batejat amb el nom d'Empòrium. També s'ho deu mirar amb orgull el gran Isidor Bea, el que feia els cels com el mestre Dalí o el senyor de les pedres, l'Antoni Pitxot, del qual encara avui lluiu la carta que presenta la variada simfonia dels vostres succulents plats per escollir.

Avui no és tan sols com a professionals del turisme i la promoció que us felicitem, sinó també com a seguidors i fans incondicionals de les vostres experiències, èxits i projectes, també com a testimonis directes, que mercès a la vostra generositat, ens heu deixat prendre part amb uns tastets del tarannà del vostre dia a dia. Gràcies per estar sempre implicats amb la vila, acollint els nostres convidats per esdevenir els millors dels amfitrions, i és que és a través del paladar que podem propiciar el millor dels actius a l'hora de fidelitzar els nostres visitants.

Moltes gràcies i felicitats pels èxits i per la superació amb fermesa dels moments que, de ben segur, no sempre han estat tan positius com els d'avui. Us fem arribar una abraçada de complicitat i d'orgull per aquesta pinzellada més als grans valors que ja teníem.

I l'article 50?

ANGELA FERRER I MATÓ. GIRONA.

■ Es dona per suposat que tots els polítics saben, i molt bé, cada punt i cada article de

la famosa Constitució. Amb sorpresa vam comprovar que el president espanyol no la sap massa i va quedar com un «pobret» en una entrevista que li van fer. Suposo que si ho poguéssim comprovar ens adonaríem que la majoria dels que remenen les cires en temes polítics estan «in albis» sobre aquestes normes que regeixen en els governs d'enguany, sigui el central i/o els autonòmics, entre ells el de Catalunya. Un exemple seria si algun d'aquests personatges que viuen de, i per, la política s'ha llegit a fons i ha aprofundit sobre «el artículo 50» de la famosa *Constitución*.

Diu així: «Los poderes públicos garantizarán, mediante pensiones adecuadas y periódicamente actualizadas, la suficiencia económica a los ciudadanos durante la tercera edad. Asimismo, y con independencia de las obligaciones familiares, promoverán su bienestar mediante un sistema de servicios sociales que atenderán sus problemas específicos de salud, vivienda, cultura y ocio».

Ara deixo al criteri dels lectors el «compliment» que es fa d'aquest article. Tant dir que la Constitució s'ha de respectar i que res es pot fer que no s'indiqui en aquesta, i resulta que s'estan vulnerant ni més ni menys els drets que es refereixen a la part de la societat més vulnerable.

Ja em direu si l'augment d'un 0,25%, quan els preus ja han passat ratlles vermelles, garanteix el benestar de gran part dels nostres jubilats, així com tots els beneplàcits que l'article anuncia pels més grans... Per què callen els que podrien incidir en el tema? Per ignorància? Per manca de voluntat? Poseu-hi les raons que us semblin adients, però el que és cert és que ens prenen el pèl uns i altres.

EL MEU JO XINÈS

O bservin la contundència de la frase: «Avui tots ens definim pel nostre lloc en el mercat». La vaig llegir en una entrevista que li van fer a la filòsofa dels Estats Units Judith Butler a *La Vanguardia*. I em vaig aturar aquí, és clar, preguntant-me pel lloc que ocupava jo, també pel de la meua família. No era fàcil, primer calia donar un toc realista a l'abstracció «mercat». Vaig evocar una botiga de xinesos que va ser en el seu dia la parròquia del meu barri. A la zona on hi havia l'altar hi ha ara flors de plàstic o de paper i gerros suposadament decoratius. Em vaig preguntar si també l'Església es definia pel seu lloc en el mercat i vaig deduir que sí. Però això no aclariria el meu. Quin lloc ocuparia jo en una botiga de xinesos? El del menjar per a gossos i gats, vaig pensar. Es troba en un dels racons més tranquils de l'establiment i la gent que s'hi apropa posseeix almenys la sensibilitat que se'ls suposa als que tenen animals domèstics. D'altra banda, no em semblaria malament viure per ser menjat (i catgat, amb perdó) per un siamès.

Vaig continuar recorrent imaginàriament el local de l'antiga parròquia i em vaig aturar a la zona de la papereria. Acostumo a anar-hi a comprar quaderns i llapis antics, de vegades caixes de llapis de colors que tenen la mateixa olor de les caixes de la meua infantesa: una barreja de fusta i química. M'imaginava, en fi, com un quadern barat que un pare apresat compra a la seva filla de cinc anys.

- Té, perquè pintis quan arribem a casa.

Els nens també ocupen el seu lloc al mercat, sobretot en el mercat de l'entreteniment. Cal donar-los alguna cosa perquè no molestin mentre els pares es guanyen la vida, que en moltes ocasions és una manera de perdre-la. Hi ha massa gent situada del costat de la pèrdua. Excedents, en diuen. Els excedents es cremen o es llancen al mar encara que estiguin en bon estat. En el món actual, concebut com un mercat, la majoria dels ciutadans som excedents. Quan en la meua imaginació em dirigia a la sortida de la botiga, vaig veure el xinès a la caixa i em vaig preguntar si no seria aquest el meu lloc en el mercat. Va ser un moment revelador perquè vaig descobrir de cop el meu «jo» xinès.

Juan José Millás

Marta Aymerich
VICERECTORA DE LA UOC
▶ @MartaAymerich

«THANKING THURSDAY»

D esprés de la campanya comercial Black Friday de divendres passat, aquesta setmana l'hem començada amb el Cyber Monday per les compres per Internet. El dimarts la cosa pintava millor amb el

«Donant les gràcies s'augmenta l'autoestima i la motivació. Ho he viscut en pròpia pell, però és que hi ha qui ho ha demostrat»

Giving Tuesday, per fer donacions a bones causes. I, avui, després de tanta campanya mediàtica em ve de gust inventar-me'n una en el mateix estil, el Thanking Thursday. Sí, el dia d'agrair. I no ho dic només per tots aquells que van fer donacions dimarts o qualsevol altre dia de l'any, com ara per La Marató de TV3. Ho dic, sobretot, perquè donant les gràcies s'augmenta l'autoestima i la motivació.

Ho he viscut en pròpia pell, però és que hi ha qui ho ha demostrat. Em refereixo a **Francesca Gino**, una professora de Harvard que estudia com les emocions influeixen les decisions. En concret, en un dels estudis sobre la gratitud va demanar

a 57 estudiants que revisessin la carta de presentació per demanar feina d'una persona fictícia. Després de la revisió, la meitat dels estudiants va rebre un missatge de la persona que hi deia: «Vaig rebre els teus comentaris a la meua carta de presentació». En el missatge a l'altra meitat, darrere d'aquesta frase hi deia: «Moltes gràcies! Estic molt agraïda». En mesurar posteriorment l'autoestima, un 55% del segon grup (versus un 25% del primer grup) en va mostrar nivells alts. Quan als mateixos estudiants se'ls va demanar que revisessin una altra carta de presentació, van acceptar revisar-la el 66% (versus un 32%) dels que havien rebut les gràcies.

Ara, com diu un professor de la UOC, l'agraïment ha de sortir de dins; si és forçat no val. Doncs moltes gràcies des de ben endins a tots els que heu llegit fins aquí. I que tingueu un bon Thanking Thursday!